

Sygn. akt IV Pa 11/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jerzy Zalasinski (spr.)

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jacek Witkowski

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 czerwca 2019 r. w S.

sprawy z powództwa R. D.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w Ł.

o odszkodowanie

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 31 października 2018r. sygn. akt IV P 344/17

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Sp. z o.o. w Ł. na rzecz powódki R. D. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Katarzyna Antoniak Jerzy Zalasinski Jacek Witkowski

IVPa 11/19

UZASADNIENIE

Pozwem z 13 października 2017r., skierowanym przeciwko pracodawcy - (...) Spółka z o.o. w Ł., powódka R. D. domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 6.000 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 31.10.2018r. Sąd Rejonowy w Siedlcach zasądził od pozwanej spółki na rzecz powódki 1.100 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz 1.132,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Wyrok ten zapadł na skutek poczynienia przez Sąd Rejonowy następujących ustaleń faktycznych.

R. D. od 25 marca 2016 r. była pracownikiem (...) sp. z o. o. w Ł., zatrudnionym na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony do 31 grudnia 2017 r., początkowo na stanowisku zastępcy kierownika sklepu, a następnie

od 1 kwietnia 2016 r. na stanowisku kierownika sklepu, w pełnym wymiarze czasu pracy. Pracę świadczyła w sklepie spożywczo-przemysłowym w C.. Oprócz niej na stanowiskach sprzedawców były zatrudnione trzy pracownice pracujące w systemie zmianowym. W dniu 28 sierpnia 2017 r. powódka złożyła wypowiedzenie umowy o pracę z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia).

W dniu 19 września 2017 r. pracodawca rozwiązał z powódką umowę o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp, jako przyczyny wskazując niedopełnienie obowiązków kierownika sklepu, nieprowadzenie ewidencji opakowań zwrotnych, niewłaściwy nadzór nad pracą kasjerów (zawieszane paragony), możliwość popełnienia przestępstwa skarbowego, niezachowanie zasady fifo przy przechowywaniu i wystawianiu produktów w sklepie, niezachowywanie zasad higieny i porządku w sklepie.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo R. D. miało uzasadnione podstawy i podlegało uwzględnieniu. Zdaniem Sądu I instancji decyzja pozwanego pracodawcy o rozwiązaniu z R. D. umowy o pracę w trybie bez wypowiedzenia była nieadekwatna do okoliczności zarzucanych jej czynów oraz ich ciężaru gatunkowego, a pracodawca swojej decyzji próbował nadawać bardziej doniosłe znaczenie niż na to zasługiwały zdarzenia, na które w tym zakresie się powoływał.

Pozwany nie wykazał w jakiej formie ewidencja opakowań zwrotnych miała być przez R. D. prowadzona. Powódka zeznała, że dane o ilości opakowań zwrotnych każdorazowo zapisywała na fakturach i dokumentach WZ przy okazji przyjmowania towaru, którzy był dostarczany w takich właśnie opakowaniach, bądź też wprowadzała to do programu informatycznego. Od początku pracy powódki pracodawca nie miał do niej zastrzeżeń w tym zakresie.

Jak wynika z zeznań powódki oraz świadków A. S. i M. M. praktyka „zawieszania” paragonów funkcjonowała w sklepie pozwanej spółki w C. od wielu lat i była akceptowana przez pracodawcę. Praktyka ta miała swój początek jeszcze w czasie, gdy powódka nie była pracownikiem pozwanej. R. D. została bowiem wprowadzona w te zasady jeszcze przez poprzednią kierowniczkę sklepu. Pozwany nie wykazał, aby skutek „zawieszania” paragonów przez pracownice sklepu poniósł jakąś stratę. Nie udowodniono, aby należność wynikająca z jakiegoś wcześniej „zawieszanego” paragonu nie została uiszczona.

Odnośnie produktów, którym upłynął termin przydatności do spożycia powódka wskazała, że były one usuwane z sali sprzedażowej i wynoszone na zaplecze, skąd większość z niego była wymieniana przez przedstawicieli handlowych na nowy towar. Pozwana nie wykazała, aby powódka zamawiała do sklepu zbyt dużą ilość towaru, nierokującą sprzedaż w okresie jego przydatności do spożycia. Z zebranych w sprawie dowodów wynika, że powódka obejmując stanowisko kierownika sklepu zastała pewną ilość przeterminowanego towaru, z którym nie było co zrobić.

Złożone przez pozwaną zdjęcia nie wiadomo gdzie zostały zrobione, przez kogo oraz czyj towar przedstawiają.

Pozwany nie wykazał, aby w sklepie istniał problem utrzymania go w czystości sprowadzający się do zaniechań zatrudnionych w nim pracowników. Niczego takiego nie zgłaszali klienci sklepu. Jak wynika z zebranych w sprawie dowodów pracownicy na bieżąco starali się utrzymywać porządek w tej placówce handlowej. Pamiętać przy tym trzeba, że podczas jednej zmiany w sklepie pracowała tylko jedna sprzedawczyni, obarczona wieloma zadaniami.

Sąd Rejonowy podkreślił, że działaniu powódki nie można przypisać ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Konsekwencją tego rozwiązanie z powódką umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 kp, tj. bez wypowiedzenia, należy uznać za wadliwe. W myśl art. 60 kp, jeżeli pracodawca rozwiązał umowę o pracę w okresie wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę bez wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje wyłącznie odszkodowanie. Odszkodowanie przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas do upływu okresu wypowiedzenia. Z tych względów Sąd zasądził na rzecz powódki odszkodowanie, którego wysokość nie była w sprawie sporna, z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej, od kiedy to pozostawała ona w zwłoce z zapłatą świadczenia.

Od wyroku tego apelację wywiodła strona pozwana zarzucając Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego tj. art. 52 par.1 pkt.1 kp poprzez błędną wykładnię pojęcia ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków

pracowniczych; art. 30 par.1 pkt.3 kp w zw. z art. 45 kp w zw. z art. 30 par.4 kp poprzez błędne zastosowanie i uznanie, iż podana przez pozwanego przyczyna w uzasadnieniu wypowiedzenia była nierzeczywista i nieuzasadniona, a powód wypowiedzenia niekonkretny; art. 100 par.2 pkt.4 kp poprzez jego niezastosowanie w sprawie podczas gdy dbanie o dobro zakładu pracy i ochrona jego mienia mieszczą się w zakresie podstawowych obowiązków pracowniczych; naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na zaskarżony wyrok, a mianowicie art. 233 par.1 kpc oraz art. 328 kpc w zw. z art. 233 kpc i w zw. z art. 227 kpc poprzez błędną ocenę materiału dowodowego i brak wszechstronnego rozważenia tego materiału. W uzasadnieniu apelacji skarżący zaprezentował odmienną od Sądu ocenę zebranych w sprawie dowodów.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia i ocenę prawną dokonana przez Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Logicznie uzasadnił swoje stanowisko. Sąd Okręgowy w całej rozciągłości podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę prawną Sądu I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 08.10.1998r. IICKN 923/97, OSNC 1999/3/60). Odnosząc się do zarzutów apelacji podnieść należy, że w żaden sposób nie podważają one prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji. Sąd Rejonowy dokonał wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oceniając wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania zgodnie z art. 233 § 1 kpc. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., tj. przekroczenia przez Sąd I instancji granicy swobodnej oceny dowodów, uznać należy za chybiony. Skuteczna obrona stanowiska skarżącego pozwanego wymagałaby wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1998 r. II UKN 151/98 – OSNAPiUS 1999/15/492; z 4 lutego 1999 r. II UKN 459/98 – OSNAPiUS 2000/6/252; z 5 stycznia 1999 r. II UKN 76/99 – OSNAPiUS 2000/19/732). Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00 LEX nr 56906). Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy należycie wyjaśnił sprawę, a przeprowadzona ocena dowodów jest prawidłowa i odpowiada powyższym kryteriom. Apelacja nie wykazuje uchybień w rozumowaniu Sądu, które podważałyby prawidłowość dokonanej oceny. Podkreślić należy, iż naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów nie może polegać na przedstawieniu przez stronę alternatywnego stanu faktycznego, a tylko na podważeniu przesłanek tej oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna – czego skarżący we wniesionej apelacji nie uczynił.

W apelacji pozwanego przedstawione zostały zarówno zarzuty naruszenia prawa materialnego, jak i procesowego. W tym miejscu należy zauważyć, że prawidłowość zastosowania lub wykładni prawa materialnego może być właściwie oceniona jedynie na kanwie niewadliwie ustalonej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Skuteczne zatem zgłoszenie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa materialnego wchodzi zasadniczo w rachubę tylko wtedy, gdy ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, będący podstawą zaskarżonego wyroku, nie budzi zastrzeżeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 1997 r., II CKN 60/97 – OSNC 1997, z. 9, poz. 128). Rozpoznając apelację strony pozwanej Sąd Okręgowy nie dopatrywał się naruszenia przez Sąd I instancji prawa materialnego. Zeznań świadków, które Sąd uznał za wiarygodne, jednoznacznie wynika, że powódka nie naruszyła podstawowych obowiązków pracowniczych w sposób rażący.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc.

Katarzyna Antoniak Jerzy Zalasinski Jacek Witkowski